

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XXVI. In quo intelligentijs nudarum veritatum in intellectu disseritur,
docet eas in duplici esse differentia, & qua ratione se debeat in illis gerere
Anima.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

CAPVT XXVI.

In quo de intelligentijs nudarum veritatum in intellectu differitur, docet eas in duplici esse differentia, & qua ratione se debeat in illis gerere Anima

AD propriè appositèq; de hac nudarum veritatum Intelligentia, quæ intellectui confertur, loquendum, requirebatur profecto vt ipsemet Deus arripere manum, calamumq; dirigeret. Scire siquidem te opto dilecte Lector vniuersam superare eloquentiam id. quod huiusmodi Intelligentiæ in se ipsis sunt pro Anima. Sed quoniam ego non ago de illis hoc loco ex professo, sed solummodo ad instruendam ac dirigendam in illis Animam ad Diuinam vnionem, æqui bonique consulatur, si de illis compendiosè & modificate, quantum ad propositum nostram satis erit, disseramus.

Hic visionum modus, vel vt aptius loquar, noticiarum nudarum veritatum, est admodum ab eo diuersus, de quo vigesimo secundo capite sumus locuti, non enim eo ritu fiunt, quo corporeæ res ab intellectu conspiciuntur, sed modus hic in hoc situs est vt intelligantur ac videantur intellectu veritates Diuinæ, siue veritates de rebus, vel super rebus, quæ sunt, fuerunt, & erunt. Quod est spiritui Prophetico admodum conforme & consentaneum, quemadmodum fortasse postmodum explicabimus. Hinc notandum est istud noticiarum genus, in duas species distinguui. Quarum quædam eueniunt Animæ circa Creatorem, aliæ verò circa creaturas versantur, vt diximus. Et quamuis ambæ persuasives sint animæ, voluptas tamen, quam illi adferunt Diuinæ, tantopere ex-

Dna istarum noticiarum seu intelligentiarum species.

cellit, vt nihil possit reperiri cui confertur possint, neque verba suppetant, quibus dignè possint exprimi. Sunt quippe ipsiusmet Dei notitiæ & ipsiusmet Dei delitiæ, cui vrait Dauid, nihil simile; *Non est qui similis sit tibi.* Contingunt enim huiusmodi notitiæ directe circa ipsū Deum, sublimissimè sentiendo de aliquo ipsius attributo, nunc de eius omnipotentia, nunc de fortitudine, nunc de Bonitate, Dulcedine, &c. & quotiescunque hæc intelligentia percipitur, inserit in generatque Animæ id ipsum quod percipit seu sentit. In quatum enim est pura contemplatio, aduerit anima impossibile esse aliquid de eo effari, nisi forte aliquibus terminis ac locutionibus genericis & vniuersalibus, in quas deliciarum bonorumque copia, quam ibi percipit, Animam ista patientem facit prorumpere, non ita tamen vt per illa perfectè intelligi possit id, quod ibi Anima sensu & degustauit. Vnde Dauid istorum aliquid expertus, verbis solummodo communibus genericisque illa declarauit dicens.

Iudicia Domini vera. hoc est, ea quæ nos iudicamus & sentimus de Deo, & de virtutibus ac attributis eius in ipso experimur, vera sunt. *iustificata in semetipsis: desiderabilia super aurum & lapidem pretiosum multum, & dalciora super mel & sauum.* De Mose quoque legimus, quod in sublimissima quadam notitia, quam illi de se in transitu quodam impertijt DEVS; id quod sentiebat communibus duntaxat verbis exposuit, transeunte enim Domino per eum in notitia illa magno cum impetu solo stratus, dixit, *Dominator Domine Deus, misericors, & clemens, patiens & multa miserationis, ac verax. Qui custodi misericordiam in milia.* Vnde apparet, quod cum requireret Moyses id quod in DEO vna sola notitia cognouerit,

noceat, manifestare, expressit illud, & omnibus illis verbis eructauit. Et quamuisdam notitijs istis fruitur Anima, soleat interdum in aliqua verba prorumpere, optime tamen animaduertit, nihil se ex ijs quæ sensit, expressisse, videt enim nullocæ apto nomine explicari posse. Quare S. Paulus sublimi illa notitia Dei potius, non est conatus verbis illam propalare, sed tantum non licere de ea hominibus loqui dixit.

Diuinæ istæ notitiæ, quæ circa Deum versantur, nunquam sunt de rebus particularibus. In quantum enim circa supremum Principium occupantur, non possunt in particulari verbis offerri, nisi forte sese extenderet, hæc cognitio ad aliquam aliam veritatem Deo minorem, quæ aliqua ratione explicari possit, sed notitiæ illæ Generales, nullo modo.

Itas verò sublimes amorosæque notitias nulla consiliū valet Anima, nisi, quæ iam ad vniouem cum Deo protracta est; cum ipsæ ad vniouem iam pertinent: nam in quodam actu, qui inter Animam & veritatem Diuinam fit, consistunt, quare ipsemet Deus est ille, qui ibi percipitur & degustatur; & quamuis non ita clarè manifesteque, sicut in gloria, nihilo secius tamen adeò sublimis excelsusque est attractus notitiæ & suauitatis, vt intimas quasque animæ medullas peruadat & penetret: neque potest sibi demon sese interponere, neque simile quid comminifci (nihil quippe simile, cuique conferti valeat reperitur) nec demum similem suauitatem ac voluptatem infundere: notitiæ siquidem illæ Diuinam aliquo modo essentiam, & vitam æternam sapiunt. Dæmon autem nullo pacto, rem tantopere eminentem fingere potest. Posset nihilominus veluti

simia aliqua, apparenter obtrudere, representando Animæ, magnitudines quasdam & sarietas, repletionisque admodum sensibiles, omnem mouendo lapidem vt persuadeat Animæ, illud verè ipsum esse Deum; non tamen facere potest, vt hæc ipsius commenta intima Animæ penetrabilia peruadant, illamque renouent, & subitaneo amore inflamment, quem admodum solent diuinæ.

Reperiuntur enim quædam ex istis notitiæ & tactus, quos Deus in ipsa Animæ substantia perficit; qui taliter illam locupletant & ditant, vt non solum vnus illorum, ad auferendas vna vice imperfectiones aliquas, quas ipsa toto vitæ suæ decursu eliminare nequiebat, satis sit; sed etiam eam virtutibus ac donis Diuinis affatim repleat. Sunt verò tactus isti adeò suaves, adeoque intima voluptate perfundunt Animam, vt vnicuique illorum, vniuersos totius vitæ suæ labores & dolores, licet illi essent innumeri, abundè remuneratos arbitretur: redditurque inde tantopere magnanima, & propter Deum multa patiendi auida, vt singulariter affligatur quotiescunque se non multa pati animaduertit.

Ad sublimes istas notitias nequit Anima cooperatione aliqua sua vel imaginatione pertingere: vt enim diximus, sunt illæ super omnia ista; vnde etiam oblique habilitate aptitudineque Animæ efficit illas Deus in ipsa. Hinc est, quod nunquam eum minus illa cogitat, minusque eos exoptat, consuevit Deus istos diuinos tactus illi concedere, per quos in ea quasdam reminiscencias seu commensationes Dei efficit. Et istæ interdum subitanè in ea producuntur, reducente sibi in memoriam Anima res aliquas, interdum etiam minimas. Sunt autem tantopere efficaces, atque sensibiles, vt

*Nec illas
Dæmon
fingere
valet.*

*Ad sublimes
istas
notitias
nequit a-
nima ali-
qua sua
cooperati-
one per-
tingere.*

B.
Iohannis
à Cruce

Opera
Mystica
NVI
124

*Quanta
sit istorum
actuum
efficacia?*

aliquando non solum Animam, sed ipsum etiam corpus, faciant contremiscere. Alias vero in spiritu admodum tranquillo absque tremore villo, cum sublimi quodam voluptatis & suavitatis sensu, ac spiritus refocillatione, eueniunt.

Aliquando etiam in verbo aliquo, vel dicto vel addito, siue illud sit ex sacris literis, siue aliunde de promptum contingunt, non tamen eiusdem semper sunt efficaciam & suavitatis, multoties enim in valde remisso gradu contingunt: verum licet maxime sint remissi, maioris certe valoris æstimationisq; est vnica commonefactio tactusque huiusmodi à DEO Animam concessus, quam plures alia creaturarum ac operum DEI notitiæ ac considerationes.

*Qualiter
se anima
in notitijs
istis gerere
debeat?*

NOTA.
*In notitijs
istis non se
debet ani-
ma nega-
tiue habere.*

Quoniam vero notitiæ istæ subitanè ac derepente (sicuti diximus) & absque liberi arbitrij assensu tribuuntur Animæ, non est, quod illas adipisci conetur vel non conetur, sed se humilem resignatamque circa illas, exhibeat. DEVS enim opus suum, quomodo & qualiter illi placuerit, perficiet. In istis porro notitijs, non dico vt se habeat Anima, negatiuè, quemadmodum in cæteris apprehensionibus: nam (sicuti hoc loco diximus) ipsæ sunt vnionis pars, ad quam dirigimus Animam. Ad quem etiam vnionis Diuinæ consequendum finem, docuimus illam sese à cæteris omnibus notitijs denudare, ac abstrahere. Præstantissimum verò medium ad obtinendos à DEO huiusmodi tactus & notitias debet esse Humilitas, & DEI amore pati cum resignatione, & sine omni retributionis intura. Huiusmodi siquidè fauores non conceduntur Animabus proprietarijs, proueniunt enim ex singulari admodum dilectione DEI erga Animam, cum etiam reciproce diligat eum Anima purissimo Amore, nulloq; commodi pro-

*Præstan-
tissimum
medium
ad Tactus
istos Diui-
nos obti-
nendos.
Huiusmo-
di Diuini
fauores non
concedun-
tur ani-
mab. pro-
prietarijs.*

prij respectu permixto. Et hoc est illud quod DEI filius significare voluit per S. Ioannem quando dixit. *Qui diligit me, diligitur à Patre meo, & ego diligam eum, & manifestabo ei me ipsum.* Quibus verbis notitiæ tactusque (de quibus loquimur) quos DEVS Animam se in veritate diligenti exhibet, & manifestat, continentur.

Secundus notitiarum vel visionum modus, veritatem videlicet interiorum, plurimum ab eo, de quo disputauimus, differt, eò quod circa ea, quæ DEO sunt interiora, versetur. In isto notitiarum modo, veritatis rerum vt in se sunt cognitio, necnon eorum, quæ inter homines, aguntur & eueniunt; continetur. Est autem huiusmodi naturæ hæc cognitio, quod quando confertur Animæ istarum veritatum notitia, adeò illæ in intus eius imprimuntur, absque eò quod aliquis quidpiam ei dixerit; vt licet contrarium dici asserique audiat, nullo pacto interiorum assensum illi præbere valeat, licet etiam sibi ipsi vim inferat ad contrarijs assentiendum: intuetur enim & cognoscit aliquid aliud spiritus ipsius, in eo, quod illi spiritualiter fuit representatum, estque ei perinde ac si illud clarè cerneret; potestque res hæc ad Spiritum Prophetiæ, vel ad illam gratiam quam S. Paulus *Donum discretionis Spirituum* appellat, reduci. Quamuis autem adeò certè & indubitate constet illud Animæ (vt diximus) non potest tamen non sequi, quòd spiritualis eius Magister iusserit, etiam si illud plurimum illi, quod ipsa percipit & sentit, repugnet, vt possit hac ratione dirigi Anima in fide ad vnionem Diuinam, ad quam potius tendere debet, credendo quam intelligendo.

Extant vtriusque rei liquida manifesta- que in Diuinis literis testimonia. De particulari etenim cognitione, quæ de rebus haberi potest, hæc protulit verba Sapiens.

ipse

ipfenim dedit mihi horum, que sunt scientiam
vera, ut sciam dispositionem orbis terrarum, &
virtutes elementorum, initium & consummatio-
nem, & medietatem temporum, vicissitudi-
nem, permutaciones, & commutations tempo-
rum, anni cursus & stellarum dispositiones, natu-
ras animalium, & iras bestiarum, vim ventorū,
& cogitationes hominum, differentias virgulo-
rum, & virtutes radicum, & quacunq; sunt
absconsa & improuisa didici. Omnium enim
artifex docuit me Sapiencia. Quamuis autem
illa omnium rerum notitia, quam se hoc
loco à Deo accepisse fatetur Sapiens, ge-
neralis fuerit & infusa; eodem tamen te-
stimonio vniuersæ notitiæ, quas particu-
lariter Animabus Deus via supernaturali,
quando ipse voluerit, infundit, sufficiēter
comprobantur. Non quod illis largiatur
Deus generalem sciētiæ habitum, quem-
admodum rerum, quas recentissimus, lar-
gens est Salomoni, sed manifestando illis
interdum veritates nonnullas, quarum-
cunq; rerum istarum, quas hic Sapiens
enumerat.

Quamquam verum sit, Dominum no-
strum infundere etiā pluribus animabus,
multarum rerum habitus, nunquam tamē
adeo vniuersales sicut Salomoni, sed
sunt habitus isti, secundum differentiā illā
donorum, quæ S. Paulus recenset, & quæ
diuidit Deus prout vult, inter quæ nume-
rat Sapiētiā, Sciētiā, Fidē, Prophetiā,
Spirituū discretionem, intelligentiā Lingua-
rum, declarationem Sermonum. Quæ vniuer-
sæ notitiæ dona sunt infusa, quæ gratis
confert Deus cui voluerit, sicuti ea sanctis
Prophetis & Apostolis, & alijs Sanctis lar-
gitur.

Verū id quod nunc asserimus est, præ-
ter istas gratias gratis datas, solere per-
sonas perfectas vel certè illas, quæ iam in via
perfectiōnis progressum faciunt, crebrò
admodum & ordinariè illustrari præsen-

tiumque vel etiam absentium rerum no-
titiā habere: quas mediante luce quam in
spiritu iam illuminato purgato recipiunt,
agnoscūt. Quæ de re intelligere & explica-
re illa Prouerborū verba possumus, scilicet.
Quomodo in aquis resplendet vultus prospici-
entium, sic corda hominū manifesta sunt pru-
dentibus. illis scilicet, qui adepti sūt sapi-
entiam sanctorum: quam hic sacræ literæ
Prudentiam appellant. Ad eundē quoque
modum huiusmodi illuminati spiritus, a-
lias etiam interdum res agnoscunt, licet
non quando cumq; illis libuerit: hoc enim
eorum duntaxat est, qui huius notitiæ ha-
bitum consecuti sunt; sed nec isti semper
agnoscunt omnia, hoc siquidem sit,
sicuti placuerit Deo fauorem illis impen-
dere.

Sciēdum tamen est, homines istos, qui
spiritum purgatum adepti sunt, multo fa-
cilius (quamuis quidam plus cæteris) co-
gnoscere ea, quæ in cordibus spirituque
interiori aliorum geruntur, inclinationes
quoq; & talenta eorum, & hoc ex indicijs
externis, licet interdum minimis, exem-
pli gratia ex verbis, nutibus, alijsque de-
monstrationibus. Quemadmodum enim
Dæmon istud idcirco præualet, quia spiri-
tus est: ita etiā hoc ipsum potest spiritua-
lis homo iuxta Apostoli dictum, Spiritua-
lis autem iudicat omnia: Et iterum, Spiritus
omnia scrutatur, etiam profunda DEI. Vn-
de etiam si, secundum naturæ ordinem
nequeant spirituales homines aliorum
cogitationes interioraque agnoscere; per
supernaturalem tamen illustrationem, ex
indicijs optimè ea possunt perspecta
habere. Et licet in cognitione ex indicijs
deducta multoties possint decipi, pluries
tamen veritatem attingunt. Neutri ta-
men horum fidendum est; dæmon siqui-
dem (sicut iam dicturi sumus) solet se re-
bus istis maximopere magraq; cum

Hominis
Spiritus
purgatus
adepti, fa-
cile agnos-
cant, quæ
in aliorum
cordibus
geruntur,
& quare?

1. Cor. 2. 15
Ibidem.

Huiusmo-
di de alie-
nis factis
& cogita-
tionibus
notitia, re-
sisti semper
& repu-
diari de-
bet.

B.

Iohannis
de CruceOpera
Mystica

NVI

124

subtilitate immiscere ac interponere: quã obrem repudiari, & reijci semper debent huiusmodi intelligentiã vel notitiã.

Quod autem eorum, quã ab hominibus geruntur, & quã illis contingunt, possint spirituales etiam absentes notitiã habere, probatur libri quarti Regum testimonio, ubi cum Giezi minister *Nostri Patris Sancti ELISAEI* celare vellet pecuniam quandam à Naaman Syro acceptam dixit ELISAEVS. *Nonne cor meum in presenti erat, quando reuersus est homo de curru suo in occursum tuum?* Quod fit, spiritu res intuendo, ac si in præsentiã agerentur. Idem etiam ex eodem libro demonstratur, ubi de eodem Propheta legitur; quod cognoscens quidquid Syriã Rex cum suis Principibus in secreto recessu loqueretur, nunciabat illud Israelitico Regi: quam obrem cassa irritaque ipsius consilia euadebant; adeo vt animaduertens Rex Syriã vniuersa sua consilia Regi Israel patere, dixerit iuis. *Quare non indicatis mihi, quis proditor meus sit apud Regem Israel?* Tuncque illi vna seruatorum eius dixit. *Nequaquam Domine mi Rex, sed ELISAEVS Propheta, qui est in Israel, indicat Regi Israel omnia verba, quacumque locutus fueris in conclauis tuo.*

Vtraque notitiarum istarum euenit etiam Animã passiuẽ sese habenti, & absque vlla ipsius cooperatione. Contingit quippe, quod manente Anima valde à cogitatione alicuius rei aliena; obijciatur illi in spiritu viuã eorum, quã audit legitque; intelligentia, clarior etiã & manifestior multo, quam ipsa verba sonant: interdum etiam hoc accidit, licet verba ipsa minime intelligat, & ne quidem si Latina sint an non sciat; repræsenteatur tamen ei, eorũ notitiã verbis non intellectis.

Multa disenda occurrunt de fraudibus & deceptionibus, quas potest dæ-

mon machinari, & de facto machinatur in hoc notitiarum ac intelligentiarum modo, incredibiles profecto & occultissimi sunt laquei & deceptiones, quibus hic vitur: in quantum videlicet suggestionibus suis repræsenteare Animã multas intellectuales notitiã potest, viendo ad hunc finem sensibus corporeis; adeoque illas vehementer imprimit, vt omnino aliter se rem non habere appareat: & nisi humilis ac circumspicua fuerit Anima, mille illi dubio procut, ingret & persuasus debet mendacia. Dæmonis siquidem suggestio, magnam interdum vim facit animã, tunc maximè, cum aliquatenus de debilitate sensus participat, in quo dæmon cum tanta efficacia, vt persuasione, stabilitateque notitiã imprimit; vt multa tunc oratione & violentia ad illam expellendam indigeat anima. Solet enim aliquando falso & magna cum claritate aliena peccata, nec non deprauatas conscientias & animas manifestare, totumque hoc facit, vt illas infamet & excitet in eis desiderium illa propalandi, vt sic multa committantur peccata, zelum etiam in Anima accendit, illique persuadet hæc omnia ad hunc fieri finem, vt ista Deo precibus commendentur. Nam licet ambigere nõ liceat, Deum interdum animabus sanctis proximorum suorum necessitates repræsenteare, vt ipsi eas illi commendent, vel aliquod illis remedium adferant, quemadmodum legimus manifestasse Hieremiã infirmitatem Prophetæ Baruch, ad hoc, vt illi circa eã doctrinam instructionemque præberet; plurimis tamen vicibus facit hoc dæmon, idque falso vt alios peccati infamet, vel illos affligat, quã res multis nobis experimentis constat. Alijs quoque vicibus, alias inserit & imprimi notitiã, inducitque ad credendum eas.

Vni-

4. Reg. 5.
26.4. Reg. 6.
11.

Vniuersæ notitiæ istæ siue proficiantur à Deo, siue non, exiguam admodum adferre possunt Animæ utilitatem, quantum spectat ad eam in itinere ad Deū promouendam, si præsertim Anima illis vi & in hære re voluerit, imò nisi adsit sollicitudo, curaque illas abnegandi, non præpedient dumtaxat illam, sed graue etiam dānam adferrent & in multis præcipitabūt errores. Omnia siquidem inconuenientia & pericula, quæ reperiri posse docuimus in supernaturalibus apprehensionibus, de quibus hucusque egimus, & multo plura, in illis quoque inueniri possunt. Quapropter non ero hoc loco in ijs prosequendis fusior, cum in præteritis sufficienter præbuerimus doctrinā; superest, vt serio adoneamus, vt magna cura diligentiaque abnegentur, desiderando ad Deū pergere potius per ignorātiā; semperq; suo Cōfessario vel spiritali Magistro omniū ratio reddatur, & fideliter illi semper & in omnibus obtemperetur. Porro Magister admodum leui passu Animam per eas faciat transire, efficiatq; ne illis immoretur aut in hæreat, cum nullius illi sint momētū ad suam ad Vnionem iter peragendum: cum vti monuimus, rerum istarum, quæ passiuè Animæ tribuuntur, semper remaneat in ea effectus, quem Deus voluerit. Vnde non iudico aliquid referre, vt hoc loco recenseamus effectum, quem veræ producunt notitiæ, quem etiam malæ & falsæ: hoc enim esset in vanum defatigare lectorem, & nunquam hanc tractationem absolueret: effectus siquidem istarum non possunt ad compēdiosam reduci doctrinam. Cum enim notitiæ istæ multæ sint, & admodum variæ, etiam tales sunt, earū effectus. Datoque, bonas semper bonos effectus, ad bonumq; finē destinatos producere, malas verò itidem malos, & ad finem improbum, satis dicendo dūm-

taxat, vt abnegentur, & quomodo id fieri debeat, de hac materia dictum est.

CAPVT XXVII.

In quo de secundo Reuelationum genere, detectione videlicet vel manifestatione arcanorum, & occultorum mysteriorum agitur. Docetur etiam, quam ratione vsui esse ad Vnionem cum Deo, & qua ratione illam præpedire possint, & qualiter demon hac in parte grauius decipere potest.

SECUNDUM Reuelationū genus dicebamus esse arcanorū, & occultorū mysteriorū manifestationē. Hæc itaq; dupliciter cōtingere potest. Primus modus circa Deum vt in se est, versatur: & in hoc, reuelatio mysterij Trinitatis Sanctissimæ, Deique vnitatis continetur. Secundus verò circa id, quod est DEVS in operibus suis, occupatur: & in hoc, cæteri sanctæ nostræ Catholicæ fidei articuli, nec non propositiones veritatum, quæ ex illis explicitè deduci elicique possunt comprehenduntur. Sub quibus propositionibus, magna multitudo Prophetarum reuelationum, promissionum, comminationumq; diuinarum, & aliarum rerum, quæ futuræ erant, & adhuc sunt futuræ, continetur. Possimus præterea ad hunc secundum reuelationum modum, alios plures particulares euentus reducere, quos ordinariè reuelat DEVS, tam circa totum mundum, in genere, quam etiam in particulari circa Regna, Prouinciās, Status, familias, personas deniq; singulares. Quarum rerum abundè nobis suppetunt in sacris literis exempla, præsertim in Prophetarū omnium scriptis, in quibus omnes isti reuelationum modi repetuntur. Quæ cura manifesta obuiaque sint, nolo in ijs huc

Hæc auenorū manifestatio dupliciter evenire potest.

B.

Iohannis
in CruceOpera
Mystica

NVI

129